

часа да кажешъ урока си. Никога, освѣнъ въ случай на нечакани отъ провиденіе-то причини, недѣй липсува отъ прѣданіе, но всекога бѣди тамъ на първѣтъ минутѣ. Нека никой съученикъ, и, ако е възможно, никой другъ пріятель да не е причина за извиненіе за дѣто не знаешъ уроци-тъ си. „Никое посѣщеніе на пріятели, никое приготвление за дружества или угощенія, никое писмо до пріятели да не тя отклони да оставишь ненаученъ урока си, кого-то подиръ малко ще казвашъ. „Не казвай, утрѣ щѣ го научъ.“ Не отлагай днешнѣ-тъ си работѣ за утрѣ, защото въ такъвъ случай тя вече е изгубена. Ако навикнешъ на тоя лошъ обичай, днесъ за утрѣ, утрѣ за други-день, знай, че ще губишь златно врѣмя.

Тукъ е умѣстно да спомѣнѣ, че едва отъ много-то и голѣми спѣнки на добрія напрѣдѣкъ въ народни-тъ ни учебни завѣденія, една отъ злочестинитѣ на училища-та ни, е и не рядовно-то дохождане на ученици-тъ. Тѣ не само, че не досѣдватъ въ училище-то, като си излизать безъ врѣмя, нѣ и до колко-то слѣдватъ вече, ходеніе-то имъ е съвсѣмъ проста и мъртва работа. Единъ день ходи, два дни не ходи; днесъ на училище-то, а утрѣ на лозіе или на нивѣ, или пакъ да забавя дѣте-то.

Това е голѣма загуба за ученика, а смъртъ и голѣмо обезсърденіе на учителя. Ученикъ, кой-то не дохожда на училище-то рядовно, губи почти всичко. Това е тѣй особно между насъ, защото ако нашій ученикъ не е на училище-то, той е или на игрѣ, или на нѣкоѣ работѣ, а то ще каже, че той не е училъ урока си; и слѣд. го изгубва. Такъвъ ученикъ не може да слѣдва съ класса, съ кой-то почи, нито може добрѣ да разбира онова, кое-то учи; ученіе-то на